

**P**rázdny sál obývali duchové knih. Jejich vůně už dávno vyprchala, ale i po letech se mezi holými zdmi šepotavě rozléhala ozvěna jejich příběhů.

V jednom okamžiku byla bývalá čítárna Britského muzea jako po vymření, v příštím už na jedné z galerií vysoko nad okrouhlou halou stáli žena a muž. Po dobu jediného mrknutí oka jim v zorničkách žhnulo zlato, jako odlesk zakleté hodiny soumraku.

Isis se jednou rukou chytila kovového zábradlí. „To já jenom kvůli té výšce,“ řekla a odolávala třasu v nohou. Nechtěla, aby si její společník všiml, jak je vyčerpaná.

Duncan shlédl přes zábradlí do hloubky pod nimi. Obavy o Isis neskrýval dvakrát dobře – samozřejmě ji prokoukl. Dřív bývali mistři v obelhávání lidí a uchovávání tajemství. Ale když se jejich pohledy setkaly dnes, byl jim všechen talent klamat ostatní úplně k ničemu. Četli ve tváři toho druhého jako v popsaném papíru.

Kdysi tu regály s knihami sahaly do výšky tří poschodí, ale poté co se národní knihovna z muzea odstěhovala a přesunula do jiné části Londýna, zůstaly stěny kolem čítárny holé. Nějakou dobu se kopulovitá stavba na nádvoří muzea ještě používala jako výstavní sál, ale nyní byly její dveře zamčené a lampy zhasnuté.

Vysokými okny kolem dokola kopule padalo dovnitř noční osvětlení ze dvora, slabá žluť, která sotva dosáhla na podlahu čítárny. Opačnou stranu ohromného rondelu mohl člověk jen tušit. Jestli se tam ve stínu někdo ukrýval, nebylo na tu dálku vidět.

„Jsme tu sami,“ řekl Duncan, který opět myslel na to samé jako Isis.

„Já vím.“ Byla slabá, ale ne tolik, aby necítila přítomnost někoho cizího. A to i přesto, že byl vzduch v čítárně stále prosycený bibliomantikou, i když odsud knihy odvezli už před lety. Mělo to více důvodů. Nejdůležitější z nich se ukrýval hluboko pod podlahou sálu, v tajné hrobce jeho stavitelů.

Kniha, kterou Isis s Duncanem použili, aby sem skočili, už se rozplynula ve vzduchu. Stejně tak musel zmizet její protějšek, který byl před dávnými časy uložen do tajné police ve stěně. O knihách ve zdech věděla jen hrstka zasvěcených, především agenti Adamitské akademie.

Od zániku Sanktuaria uplynulo jen pár dní, svět bibliomantů byl vzhůru nohama. Takzvaný *Výbor pro spořádaný přechod*, který momentálně představoval vládu, měl plné ruce práce s tím, aby si upevnil postavení a etabloval Rachelle Nebeskou jako novou tvář Akademie.

K tomu se přidávalo ohrožení ze strany myšlenek, které povstávaly ze zlatavých hlubin mezi stránkami světa a ničily jedno refugium za druhým. Od vysoko položených refugií jako Libropolis nebo Unika byly ještě daleko, ale už se nesly zvěsti o panických evakuacích ze spodních oblastí. A nikdo nevěděl, jak šíření myšlenek zastavit.

Duncan se opřel o zábradlí a pohlédl do pološera. Nacházeli se na vyšší ze dvou galerií. „Nelíbí se mi to. Jestli tady Atticus vážně byl, tak pro to musel mít sakra dobrý důvod. A to zase podle všeho znamená, že tu jsou nějaké pojistky. Ochranné mechanismy. Bibliomantské blokády.“

Atticus Arbogast býval jejich učitel na lyceu LeCarré, vůdce všech agentů Akademie a úhlavní nepřítel odboje. Duncan ho v Sanktuariu zabil. Isis se teprve včera podařilo kontaktovat jeden ze svých zdrojů na lyceu. Dozvěděla se od něj, že se Atticus ještě před několika týdny pokoušel zjistit víc o setkání bibliomantů s myšlenkami. Jedna ze stop ho zavedla až sem do Britského muzea, do tajné knižní hrobky pod čítárnou.

Duncan klouzal pohledem po okolí a také Isis hledala známky nebezpečí. Nemohla s naprostou jistotou vyloučit, že je její zdroj vlákal do pasti. Ze zkušenosti věděla, že loajalita bývá první obětí převratu.

Muži a ženy, kteří pohrdali Třemi rody, teď mohli být věrně oddáni Výboru. A nikdo ještě nevěděl, jakou roli v budoucnu sehraje Rachelle Nebeská a zda její mládí a hezká tvářička nepřinesou novým mocipánům nečekané sympatie.

Isis se na okamžik úkosem zahleděla na Duncana. Tmavé vlasy mu sahaly až na ramena, měl krátký a hustý plnovous. Jeho tváře jí připadaly propadlejší než před pár dny a s pocitem viny si uvědomila, že se sotva kdy zastavili, aby si dali něco k jídlu. Ona sama hlad nepociťovala od té doby, co se nad jejími myšlenkami jako stín vznášela závislost na Absolonově knize. Píchlo ji u srdce z toho, jak nesobecky Duncan podřídil svoje potřeby těm jejím. Nejrady by natáhla ruku a dotkla se jeho tváře, ale měla strach, že by to špatně pochopil. Nechtěla, aby si pohyb vysvětlil jako pokus vzít mu Absolonovu knihu. Už jen při představě, že by si o ní mohl myslet, že je až takhle zoufalá, se natolik zastyděla, že podobná gesta raději úplně pustila z hlavy.

Dnes v noci přišli do Londýna, aby se dozvěděli víc o záhadném nebezpečí v hlubinách. Při zániku Sanktuaria myšlenky pohltily Furii – Furii Salamandru Faerfaxovou, poslední bibliomantku z rodu Rosenkreutzů, sotva šestnáctiletou a už několik dní nezvěstnou. Možná mrtvou.

Jenže něco takového Isis nechtěla připustit. Udělá všechno, aby Furii našla nebo si byla alespoň jistá jejím osudem. A už jí nezbývá moc času. Za čtyři, nejvýš pět týdnů ji závislost na Absolonově knize připraví o život. Už teď cítila, jak z ní kniha vysává síly a otravuje jí rozum. Někdy už nebyla schopná jasně myslet a v takových chvílích bylo jejím jediným přáním otevřít Absolona a číst si v něm.

Ve světlých okamžicích si musela přiznat, že už nad sebou téměř nemá kontrolu a dychtivě pokukuje směrem k Duncanovi, který pro ni knihu uschoval u sebe. Několikrát už stačilo málo a byla by mu ji vyrvala násilím, jako kdyby Furia, odboj a dokonce ani její city k Duncanovi nikdy neexistovaly.

„Vyřídíme to tady co nejrychleji,“ řekla. „Čím dřív odsud zmizíme, tím líp.“

Duncan přikývl. „Tak do toho.“

Potichu sešli úzkým schodištěm z galerie a dostali se až na podlahu kopulovitého sálu. Dřív tu učenci z celého světa studovali svazky Britské knihovny. U jednoho ze čtenářských pultů, které už odsud dávno odstranili, napsal Karl Marx svůj *Kapitál*. Přes den představoval klenutý strop umělecké dílo ze zlatého zdobení a ploch v barvě holubí modři na krémovém podkladu. V noci však vypadal, jako by byl potažený černočernými pavučinami, vrstva za vrstvou utkaná z přediva stínů.

Na východní straně čítárny položila Isis obě ruce na stěnu. Cítila, že tu půldruhého století stály knihy, v řadách regálů míle a míle dlouhých. Zmocnil se jí smutek z toho, že se časy změnily a budova o své knihy přišla. Každá opuštěná knihovna sálala melancholií, která v jejím trámoví a v maltě zůstávala ještě desítky let, stejně jako pach starého ohně. A vznášel se v ní dozvuk psaného slova, ozvěna, které si Isis všimla už při příchodu.

Zavřela oči a plně se soustředila na neviditelný vír slov, který bude kruhovým sálem kroužit až do konce věků. Věnovala mu veškerou pozornost, dokud v mysli neviděla jeho hlásky, a začala šmátrat po Atticusových stopách, bibliomantských artefaktech, které se dají srovnat s otisky prstů. S vypětím sil jich na jednotlivých písmenech objevila hned celou řadu. Ujistila se, že žádnou nepřehlédla, a seřadila odpovídající hlásky z chaosu v jediné heslo. Když ho nakonec viděla před sebou, všimla si, že se stěnou na jeho pozadí se něco děje. Oddělil se z ní mihotavý pravoúhelník velikosti člověka a otevřel v ní tajný vstup.

Když Isis Duncanovi naznačila, že ji má následovat, došlo jí, že nic z toho neviděl. Moc, kterou jako Siebensternova exlibra vládla, jí pozvolna přešla do krve. A to natolik, že zapomínala, že Duncan je sice velmi nadaný bibliomant, ale nemá ani zlomek jejích schopností.

„Jak jsi to udělala?“ zeptal se a ohromeně hleděl na otvor ve zdi. Neviděl ani krouživý vír z hlásek, ani heslo.

„Ten ochranný mechanismus, z kterého jsi měl strach,“ odpověděla a bojovala se závratí. „Vyřadila jsem ho.“

„Jen tak?“

„No jo, jen tak...“ Podařilo se jí chabě se usmát.

Jeho úžas se mísil s nemalými obavami. „A co by se stalo, kdybys nebyla...“

„Nejspíš bychom ten vstup dokázali otevřít tak jako tak. Ale daleko bychom se nedostali.“ Ukázala do tmavého otvoru. „Ti, kteří to tady postavili, byli opatrní. A někdo snášel velkou bolest, než Atticusovi to heslo prozradil.“ Všimla si, že se jí Duncan už nedívá do očí, ale na ústa. Automaticky si hřbetem levé ruky přejela přes horní ret a uviděla krev.

„Krvácíš z nosu často?“ zeptal se Duncan ustaraně.

„Nemívám ani rýmu.“

Krvácení z nosu bylo nejspíš známkou toho, že rychle ztrácí síly. Ne *bibliomantské* síly – to její tělo ji dřív nebo později zradí. Sama sebe se ptala, jak dlouho před smrtí k tomu dojde. Duncan nejspíš odpověď znal, ale nechtěla s ním o svojí závislosti na Absolonovi zase diskutovat.

„Dej mi tu knihu,“ řekla. Tiše dodala: „Prosím.“

Duncan se podíval na hodinky a zavrtěl hlavou. „Za pět hodin.“

To nechápe, že se z podstaty věci časové rozestupy stále zkracují?  
„Potřebuju ji *ted*!“

„Brzo už budeš potřebovat jenom ji. Proto se tomu říká závislost.“ Lehce zatnul svaly, jako by se připravoval na útok. Snažil se, aby to nebylo poznat, a myslel to dobře, ale bylo to zbytečné. Isis stočila pohled ke kapse, v níž knihu v tmavě modré, plátěné vazbě nosil, a srdce se jí rozbušilo. Tady je, úplně blízoučko. Stačí si pro ni jen sáhnout, otevřít ji a přečíst si slova, která Alexandre Absolon sepsal před více než stovkou let. Existují jen tři takové svazky a dva z nich jsou ztracené. Duncanův výtisk je její jedinou šancí.

„Dej mi ji!“ žádala znovu. Vzadu v hlavě se jí formoval cizí nápad roztříštit mu lebku o zeď a pak strávit celou věčnost s knihou. Posadí se na zem a nasaje do sebe Absolonova slova. Do svítání stihne celý svazek a pak začne zase od začátku.

„Isis!“

Nebyl to Duncan, to promlouval hlas nějaké dívky.

„Furie?“ Isis se na místě otočila a ona tam stála. Furia byla středně vysoká a měla blondáté vlasy, které jí spadaly přes černou koženou bundu. Zpod krátké šedé sukně jí vykukovaly vínově červené punčochy, celé rozdrásané a roztrhané. Obutá byla v těžkých černých botách. Přesně to samé – ačkoli to pro ni bylo netypické – na sobě měla, když bojovali o Sanktuarium.

„Isis,“ řekla Furia znovu a natáhla k ní paži. Její obrysy se mihotaly, kůži měla zalitou světlem.

Isis se otočila zpět k Duncanovi a všimla si, že drží svou dušeknihu otevřenou natolik, aby mohl mezi její stránky vsunout prst. Ze štrébiny zářilo světlo. Pochopila, co dělá.

„To si vážně myslíš, že bych ti tady na to...“ Zmlkla, protože jí došlo, že už svého cíle dosáhl. Furiin přízrak, který vytvořil, ji v myšlenkách na pár vteřin odvedl od Absolonovy knihy – teď, v počátečním stádiu závislosti, to stačilo. Stále ještě Absolonovu přitažlivost cítila, ale její vlastní vůle už byla opět dost silná, aby tomu odolala. Alespoň na chvíli.

Duncan zavřel dušeknihu, světlo srdce stránky pohaslo. Když se Isis ohlédla přes rameno, byla pryč i iluze Furie.

„Mrzí mě to,“ řekl Duncan.

„Ne, mě to mrzí.“ Vyhнула se jeho pohledu, pak ale rozhodně zvedla bradu a pohlédla mu přímo do očí. Přitom k němu o krok popošla a přece jen se dlaní opatrně dotkla jeho tváře. Jestli se obával, že je to trik, jak mu vzít knihu, zamaskoval to úsměvem.

Ona to přitom myslela tak vážně jako máloco. „Bez tebe...“ začala, ale nechala větu viset ve vzduchu.

„Nedovolím, aby tě to dostalo,“ zašeptal. Jako by Absolonova kniha byla divokým zvířetem, do kterého by se mohl pustit, jakmile se k Isis příliš přiblíží. Jemně položil svou ruku na její. Měl teplé prsty, ona ledově studené.

„Tak ať už to tady máme z krku,“ řekla. Před dlouhou dobou přestáli vztah i rozchod, aniž by se vzájemně zabili. Tak by se jim mělo podařit dostat se ve zdraví i odsud.

Duncan od ní odhlédl směrem k otvoru ve zdi, sevřel rty a přikývl. Ustaraně svařil tmavé obočí. Pak se naklonil a políbil ji na čelo. Bylo to už dávno, kdy se jí někdo takhle dotýkal. Pocit, který při tom zažívala, jí teď připadal tak cizí, až ji to vyděsilo. Pod černou kápí se otřásla, protože musela myslet na to, co je neodvratně čeká. Srdce stránek v její hrudi netloukla tak jako obyčejné srdce. Kdyby teď otevřela knihu, kterou uvnitř má, její světlo by jistě ozářilo celou čítárnu. A to není dobrý nápad, když před zamčenými dveřmi hlídá bezpečnostní služba muzea.

Než mohla něco říct, Duncan se na ni usmál a odešel směrem k otvoru ve zdi. Jeho dušekniha byla ohmataný román o Jamesi Bondovi se zlomeným hřbetem a i teď ji Duncan široce ohýbal, když v ní špičkou prstu štěpil stránku. Stříbřitá záře vyhnala z tajného vstupu temnotu, postupně se ukázalo schodiště.

Na křehkých papírových nožkách se k nim belhalo zažloutlé origami. S námahou se vysoukalo přes okraj nejvyššího schodu, uklouzlo a svalilo se dozadu.

Když narazilo na zem, rozpadlo se v prach.